

naar vi tage Væsvirkningen bort deraf, saa have vi angrebet det i dets Rod; thi det er anstødeligt saavel for den almindelige som den juridiske Bevidsthed, at Mange, om hvem det ikke var beviist, at de vare skyldige, skulde i flere Retninger og navnlig i Henseende til borgerlig Agtelse, behandles næsten som om de vare skyldige. Jeg skal endnu give den Oplysning, at i Norge, et Land, hvis Lovgivning og Retsforfatning er overordentlig beslegtet med vor, har man ved en Lov af 1866 afføst denne Form, Fristielse for videre Tiltale.

Steenstrup: Det forekommer mig, at den vigtigste Grund, som den ærede Minister efter sin egen Mening anførte mod den foreslaede Begyndelse af Udvalgets § 1, var den, at man kom til at give en Fortolkning af Grundlovens Ord: „uberhygtet“. Jeg har ikke kunnet følge denne Tankegang. Naar det ærede Medlem for Maribo Amts 3die Valgkreds (Barfod) opstillede den Paastand, at Valgloven havde fortolket Grundloven, saa kan dette vel omtvistes, men hvad man efter min Anskuelse ikke kan betvivle, er, at naar Valgloven i sin § 2 siger, at Ingen er uberhygtet, der ved Dom er funden skyldig i en i den offentlige Mening vanærende Handling, saa er Slutningen deraf ikke alene den, at den, der er frikendt for videre Tiltale, ogsaa kan anses for berhygtet, men der er et tredje Tilfælde: man kan naturligtvis godt være berhygtet, fordi man hverken er domfældt eller frikendt for videre Tiltale. Altsaa, ved at vedtage Udvalgets § 1 opstiller man ingenlunde en Fortolkning af Grundlovens Udtryk „uberhygtet“; man kan meget godt være berhygtet, fordi man aldrig har været Gjenstand for nogen Dom i en criminel Sag. Det forekommer mig derfor, at denne Indbending mod Forslaget falder bort, og jeg kan ikke Andet end slutte mig til Udvalgets Forslag.

Justitsministeren: Det forekommer mig, at, hvis Forslaget vedtages, saa rehabiliterer

man derved ved Lov Personer, som ganske bestemt i den offentlige Mening ere stemplede som berhygtede, og jeg kan derfor ikke see, at den Bemærkning, den ærede sidste Taler fremsatte, har noget videre Slaaende.

Barfod: Maaatte jeg dertil tillade mig den Bemærkning, at, hvis man ikke vedtager Udvalgets Forslag, saa rehabiliterer man — for at bruge den høitærede Justitsministers Udtryk — ikke saadanne Personer, der i den offentlige Mening bestemt ikke ere berhygtede, og jeg skulde ansee dette for at være meget værre, end om man tilfældigvis ogsaa kom til at rehabilitere saadanne, som ere berhygtede. Vi skulde vel tage os i Agt for at være uretfærdige mod dem, der ere ramte af saa haard en Stæbne, at de, skjøndt aldeles skyldfrie, dog have faaet et Stempel, som om de vare Forbrydere.

Carlsen: Jeg kan ikke Andet end glæde mig over den Discussion, som mit Spørgsmaal har fremkaldt. Jeg troer, at det vil gaae frem af denne Discussion, at man ganske almindeligt misbilliger, og navnlig, at de Dommere, som ere tilstede her i Thinget, misbillige den Form, der bruges af Domstolene: Fristielse for videre Tiltale. Da jeg nu ganske vist ogsaa misbilliger Formen: „frikendes for videre Tiltale“, haaber jeg, at allerede denne Discussion snart vil bringe os hen mod et Tidspunkt, hvor den vil blive reent afføst. Jeg kan ikke sige Andet, end at man har ikke beroliget mig med Hensyn til de midlertidige mislige Følger, der aabenbart ville opstaae af, at Domstolene vedblive paa en Maade at brændemærke Personer, som Loven tillægger fuld activ Borgerrret. Det er en Mislighed, men jeg vil tilstaae, at efter denne Discussion her i Thinget, og efterat jeg har hørt, at forskjellige af de ærede Herrer Jurister her i Thinget ere af den Anskuelse, at Domstolene, hvad jeg ogsaa vil helbe til at troe, ville, hvis vi vedtage dette Forslag, betænke sig paa at bruge, idetmindste hyppigt at bruge, dette Udtryk: Fristielse for videre Tiltale, skal jeg